

Море

Хмара Костянтин

Тепер ти знаєш, що таке любов?

Тепер ти знаєш, що таке самотність?

Це не тоді, коли ти один. Ти можеш бути оточений сотнею, тисячею людей, і не просто людей, - це можуть бути твої друзі, близькі, родичі. Але й серед них ти самотній. І всі твої близькі далекі не близькі твоїм думкам, твоїй душі. Так, ти не один, але ти самотній.

Я знаю, де виток тих магнітних річок, якими оповита душа, в яких захлинулася свобода. Я ніколи тебе не відпущу... Я ніколи тебе не впущу. Ні в оселю, ні в душу.

Твої руки назавжди скуті намистом пристрасті. Ти – полонений і ніколи не станеш вільним. Легіони моїх жарких слів, армії мого дихання, списи і колісничі моїх думок поневолили тебе. Я ніколи тебе не залишу. Ти п'янієш від горя, божеволієш від самотності, не знаходиш себе. Але я завжди прийду до тебе на допомогу. Я дам тобі надію. Хіба треба нам шукати мотив, причину, зачіпку... та все, що завгодно ...?

Ти тонеш, я знову і знову прямую до тебе у своєму дрябломому човні. Біда в одному. Це море не має берегів. Мені нема до чого причалити, щоб дати тобі притулок. Мій маленький дряблий човен не витримає двох. Єдине, що я можу – вилловити тебе з води, вдихнути у твої легені своє дихання і знову відпустити. І ти знову борсатимешся у безвиході, задихаючись від вічної боротьби, захиляючись страхом і відчаєм.

Ось ти підіймаєш руки догори і з силою занурюєшся у воду. Темні води з радістю розступаються, щоб прийняти твоє змучене боротьбою тіло. Ти гадаєш, вони тобі допомагають? Я спостерігаю за тобою і, вже вкотре ти намагаєшся зробити це. Ще мить, і твоє тіло навіки залишиться у воді. Ти ніколи не піднімешся над водою. Але ні, я не дозволю тобі цього зробити, я ж бо поруч. Я ніколи тебе не залишу. Я завжди буду з тобою.

Ти намагаєшся відштовхнути мої руки, занурюючись у воду, вдихаєш її повними грудьми. Дурнику, тобі не вдасться піти. Любов безсмертна. Пам'ятаєш, я обіцяв, що ніколи тебе не залишу? Так і буде. Ми завжди будемо разом. Я ніколи тебе не відпущу. Вдих, поштовх, ще вдих і знову поштовх.. Так, так, ти знову почав дихати... Твої губи ворухаться, але голосу не чути. Я читаю по губах: «Господи»...

У важку хвилину ми завжди згадуємо про Бога, про Вище, про Вічність. Але чомусь боїмося цієї вічності. Але Бог і є – любов. І лише він направляє наші стопи на шлях праведний. Ми йдемо, ведучі любов'ю, в невідомий світ і намагаємося розгледіти у темряві. І в темному тунелі від факелів нашої любові нам іноді лишається лише кіптява. Але навіть на ній ми намагаємося накреслити імена наших коханих. А на наших долонях назавжди залишається темний слід кіптяви. Нам вже немає дороги до раю, нам не дозволено торкатися святих, щоб не заплямувати їх білосніжний одяг.

Може тому і не знаходить нас рука Господа, що боїться залишити темний слід в тунелях наших душ?

Ти беззвучно плачеш і тремтиш. Від холоду, від безсилля, від напруги і відчаю. І здається від цього холодне море стає ще більш бездонним. Твої очі повні ненависті, але ти просто не розумієш, наскільки вище за всі наші клопоти те єдине вічне і непереможне відчуття, яке примушує нас спалювати наші душі. Воно непереборне. Це любов. Хіба не про неї ти мріяв, хіба не вона потрібна тобі більш від усього на світі? Більш, ніж повітря і світла, більше, ніж життя. Хіба не вона? Тепер вона назавжди з тобою. Не втрач її. Не проміння її. Ні на проміння, ні на повітря,... ні на життя.

...

Тепер ти знаєш, що таке любов?

... Це море не має берегів.